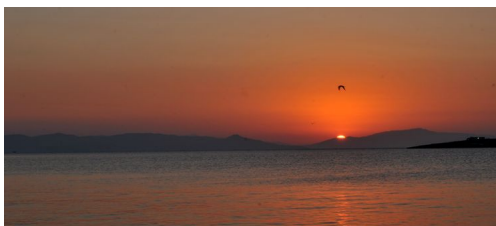

Μετά από αρκετές δεκαετίες παρακολουθούσα ζωντάνα στην τηλεόραση συνεδρίαση του Ελληνικού Κοινοβουλίου με αντικείμενο την τρίτη ψηφοφορία για την εκλογή Π.τ.Δ. Κι ενώ, από τις πρώτες στιγμές έγινε φανερό ότι η παρούσα Βουλή δεν θα έβγαζε πρόεδρο, χτύπησε το τηλέφωνο.

Αγαπητότατος φίλος που χαίρομαι να διαφωνώ μαζί του, όταν συμβαίνει κάτι τέτοιο, μου είπε μια ιστορία. Συμπιεσμένος και αυτός στα αδιέξοδα της καθημερινότητας με τα οικονομικά του σε μεγάλη δοκιμασία, παρά το γεγονός ότι ποτέ δεν έζησε πάνω από τα μέτρα του.

Ιούλιος του '74, είναι έφηβος 14 ετών, παραθερίζει οικογενειακώς σε ένα εξαιρετο κομμάτι γης που το διατηρεί έως σήμερα με κόπο, με θυσίες, 60 και χρόνια μετά την απόκτηση από τον πατέρα του. Ήταν η μέρα που το καθεστώς Ιωαννίδη κηρύσσει γενική επιστράτευση. Τους μαζεύει ο πάτερ φαμίλιας, τους ανακοινώνει το θέμα, ότι δηλαδή τα πράγματα δεν είναι ευχάριστα και φορτώνει μικρούς και μεγάλους μέσα στην καφετιά τους Volvo ώστε να επιστρέψουν στην πρωτεύουσα.

Είχε την αγωνία της επιστράτευσης το που να παρουσιαστεί, είχε το φόβο της οικογενείας που θα άφηνε πίσω του, ζούσε υπό πρωτόγνωρη πίεση. Εκείνη, λοιπόν, την ώρα, που γκρεμίζεται κάθε ισορροπία και το μέλλον είναι άδηλο και ζοφερό, πρόσεξε, ο φίλος μου, στην ήρεμη παραλία έναν τύπο που έκανε σκι και διερωτήθηκε πως είναι δυνατόν τέτοιες στιγμές που ο κόσμος καταρρέει, να υπάρχει άνθρωπος που να κάνει σκι. *«Σαράντα χρόνια αργότερα στα 54 μου κάτι τέτοιες μέρες μου περνά από το μυαλό, εκείνη η εικόνα και διερωτώμαι μήπως τελικά δεν ήταν και τόσο παράλογη η βόλτα του σκιέρ»*. Έκλεισε την αφήγηση του, δίνοντας μου ένα στίγμα του πόσο μπερδεμένος, αποδυναμωμένος και ανίσχυρος είναι, να αντιμετωπίσει ότι συμβαίνει. Δεν είπαμε τίποτα άλλο, κατάλαβε ότι τον είχα νιώσει. Λίγο αργότερα από την οθόνη της τηλεόρασης επιβεβαιώθηκε το προφανές.

«**Βαίνομεν προς εκλογάς**». Όπως είχε εκφέρει με εκπληκτική άνεση και λεπτή ειρωνία ο «Πέτρος Σαββίδης» (Γιάννης Χατζηγιάννης στα εγκόσμια) στο κορυφαίο «Λούφα και παραλλαγή» του Ν. Περάκη, για να συνεχίσει λέγοντας «θα πήξουμε στην επιφυλακή». Η επικείμενη εκλογική αναμέτρηση θα διεξαχθεί, σε ένα άνευ προηγουμένου κλίμα πώλωσης, όπου οι υπερβολές, η προβοκάτσια, το ψέμα και κυρίως ένα κλίμα πανικού θα στερήσει τον ψηφοφόρο από την ψυχραιμη κρίση ή ακόμα χειρότερα θα τον απομακρύνει από την κάλπη.

Ένας ενημερωμένος, καθαρός πολίτης αισθάνεται απολύτως εγκαταλελειμμένος και απογοητευμένος. Διότι τι επιλογές έχει; Τη συγκυβέρνηση; Δηλαδή μια Ν.Δ. που επικεφαλής είναι εκείνος που την έρριξε την προτελευταία φορά που ήταν κυβέρνηση, που ύδρισε το δικό του κόμμα, το οποίο γρήγορα πήγε στα αζήτητα, που μας διαβεβαίωνε ότι δεν γυρνά με τίποτα πίσω, που όταν γύρισε ήταν σφόδρα αντιμνημονιακός μέχρι που πήρε την εξουσία. Που μας υποσχέθηκε ακόμα free wi-fi. Θα εμπιστευούμε έναν άνθρωπο, που μας αντιμετωπίζει ως ιθαγενείς; Ή μήπως μας συγκινεί η σταθερότητα των πολιτικών του ελιγμών;

Μιλώ ντας για συγκυβέρνηση φτάνουμε και στον έτερο εταίρο, ο οποίος βιώνει το μεγαλείο του. Ο πληθωρικός συνταγματολόγος που θα δυσκολευτεί να μπει στη Βουλή, ειδικά αν ο τέως αρχηγός του, προχωρήσει στην ίδρυση κόμματος. Δεν είναι απίστευτο που ένας άνθρωπος ο οποίος, δεν ξέρει Ελληνικά, πέφτει από τα ποδήλατα, φοράει κολάν και κάνει διατάσεις όταν τόπος καίγεται, δεν έχει αντιληφθεί τίποτα απότι έχει προκαλέσει, θέλει να ιδρύσει κόμμα. Είναι εκτός λογικής. Κι αναρωτιέμαι ποιός τα έχει τελείως χαμένα ώστε να του δώσει ψήφο.

Ωραία ήταν και η ανοικτή επιστολή Σκανδαλίδη με σκοπό να τον συνετίσει ώστε να μην προχωρήσει, αλλά μάλλον τον μπέρδεψε έτι περαιτέρω καθώς χρησιμοποίησε λέξεις όπως «διστώτα». Τι να καταλάβει ο άνθρωπος; Όπως και να έχει, το Πα.Σο.Κ. ως ιδεολογία είναι τελειωμένο από τα μέσα της δεκαετίας του '80. Συγκρατήθηκε λόγω επικίνδυνων ακροβασιών του Ανδρέα και λόγω ισχυρών κρατικών μηχανισμών που δημιούργησε, αφού ντρόπιασε κάθε σοσιαλιστικό ιδεώδες.

Για το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης διατυπώνω δυο ερωτηματικά. Πρώτον: Αν

μπορεί να κυβερνήσει, με την έννοια του αν είναι έτοιμο να δεχτεί και να αντιδράσει στην ασφυκτική πίεση, στους εκβιασμούς και στις παγίδες που θα στηθούν, από τους αγαπημένους μας συμμάχους και συμπολίτες μας στην Ε.Ε., αλλά και από τους απαιτητικούς «δανειστές» μας. Αυτό το περιεργό υβρίδιο γκρίζου, αγέλαστου, χειριστή εξελόφυλλου. Ευθύς μόλις ορκισθεί πρωθυπουργός ο αρχηγός του, αν υποτεθεί ότι θα συμβεί κάτι τέτοιο, θα τάβρει μπροστά του όλα, μαζί με άλλες τρικλοποδιές. Δεύτερον: Θέλει πραγματικά;

Το Κ.Κ.Ε., μακράν το παλαιότερο κόμμα στην Ελληνική πολιτική σκηνή, με πελώριο πλήθος απωλειών, με διασπάσεις, μεγαλωμένο με ακράδαντη πίστη, με πόνο και θυσίες, δεν κατάφερε να προσαρμοστεί. Χρειάστηκε 70 έτη να αποκαταστήσει, κατά το ήμισυ, τον Κλάρα. Συχνά απάνθρωπο με τη διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού του, εκείνα τα χρόνια τα δύσκολα. Αναρωτιέμαι τι κέρδισε με αυτή την άδικη ακαμψία.

Για το νεοσύστατο «Ποτάμι» δεν έχω άποψη. Αν έχει φρέσκο λόγο, πραγματοποιήσιμες ιδέες καλώς να ορίσει. Το ότι ο ιδρυτής του έχει ύφος και σηκώνει το φρύδι του είναι, προς το παρόν, αδιάφορο.

Για τους υπόλοιπους πολιτικούς σχηματισμούς, ή είναι πολύ μικρού βεληνικούς, ή ακόμα χειρότερα, είναι τόσο ηθικά διάτρητοι που οφείλουμε να τους παραβλέψουμε. Φαντάζομαι ή καλύτερα ελπίζω έτσι να το δούν όσοι ψηφίσουν. Διότι μπορεί κάποιος υπουργός της συγκυβέρνησης να μην πληρούν ούτε τα εχέγγυα του κλητήρα, μπορεί ο Πρωθυπουργός να πρότεινε ανταλλάγματα για να ακούσει 180 φορές τις λέξεις «Σταύρος Δήμας», μπορεί ο πομπώδης αντιπρόεδρος να μην πειθεί κανέναν, μπορεί ο αρχηγός της αντιπολίτευσης να λαϊκίζει επικίνδυνα με μουσικά όργανα και χορούς, αλλά ροχάλες, απειλές, μπραβιλίκια και τσαμπουκάδες του υπόκοσμου δεν τα χωρά το κοινοβούλιο, όσο και αν αρκετοί από τους εκπροσώπους δεν θα έπρεπε να είναι εκεί.

Βαίνομεν προς εκλογάς λοιπόν. Δεν βλέπω το ποτήρι μισοάδειο. Το βλέπω ολότελο άδειο και ότι να έχει συμβεί, δε αξίζαμε τέτοια τύχη. Τέτοια ανυπαρξία ουσιαστικού πολιτικού λόγου, προσωπικοτήτων, ουδέποτε. Συνεπώς συμπάσχω με τον εκλεκτό μου φίλο και αντιλαμβάνομαι το ρητορικό ερώτημα περί του σκι, δυνατότος, άλλωστε, σκιέρ εκείνος. Τον διαβεβαιώ μάλιστα, πως το βράδυ του 15αύγουστου πάλι μαζί θάμαστε συν γυναιξί, τέκνοις και λοιπούς πιστούς. Για τις μεταμεσονύκτιες «ομπρέλες» μας. Κάπου θα βρούμε 10 λίτρα καύσιμου. κάπου...